

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/17/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115010874
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8115010874.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Jaroslava Bugela a JUDr. Petra Farkaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 28. septembra 2016, v trestnej veci obž. F. Z. A. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného, okresného prokurátora a poškodenej F. S. I. proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/83/2015 zo dňa 18. februára 2016, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného F. Z. A., prokurátora a poškodenej F. S. I..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/83/2015 zo dňa 18. februára 2016 bol obžalovaný F. Z. A. uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

11.12.2014 v čase o 16.10 hod. v Prešove, viedol po ulici Mukačevskej v smere od ulice Volgogradskej osobné motorové vozidlo značky Subaru Forester, EVČ: K-XXXP., v rozpore s § 4 ods. 1 písm. c/ Zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a to tým, že nevenoval vedeniu vozidla plnú pozornosť a zrazil chodkyňu F. S. I., nar. XX.XX.XXXX, ktorá prechádzala v opitosti cez vozovku mimo priechod pre chodcov z ľavej strany v smere jazdy vozidla, v rozpore s § 53 ods. 3 Zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, v dôsledku čoho chodkyňa utrpela reznú ranu v temnenno záhlavnej oblasti uprostred, zlomeninu záhlavnej kosti, krvný výron pod tvrdú a medzi mäkké mozgové pleny v čelovo temennej oblasti obojstranne, pomliaždenie mozgu v spánkovej a čelovej oblasti vpravo, zakrvácanie pravého zvukovodu, zlomeninu tela druhého driekového stavca, zlomeninu krížovej kosti obojstranne, zlomeninu horného ramena ľavej lonovej kosti, reznú ranu na zadnej ploche pravej ruky, kožné odreniny a krvnú podliatinu nad vonkajším ľavým laktovým výbežkom s dobou liečenia a práceneschopnosťou 6-7 mesiacov.

Za to mu prvostupňový súd podľa § 157 ods. 1 Tr. zákona v spojení s § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona uložil peňažný trest vo výške 400 (štyristo) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona pre prípad, žeby výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený súd uložil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona bol obžalovanému uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu 1 (jeden) rok.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadok bola poškodená - F. S. I., nar. X. X.XXXX, trvale bytom S. XX, K., s jej nárokom na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný, prokurátor a poškodená F.. S. I..

Obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu v písomných dôvodoch odvolania namieta, že na obvinenie obžalovaného bol použitý len jediný dôkaz a to znalecký posudok F. N., ktorý vychádza z nesprávnych modelových situácií, bez prihliadnutia na výpoveď obžalovaného. Pri výpočtoch vychádza znalec zo starých vzorcov a publikácii, ktoré sa už v modernom procese znaleckého dokazovania nepoužívajú. Orgány činné v trestnom konaní nedisponujú žiadnym nezávislým, nestranným a priamym svedkom nehodovej situácie, ktorý by tvrdenia znalca podporil. Nie je pravdou, ako tvrdí znalec, že poškodená v čase keď stupovala na vozovku tak sa obžalovaný s vozidlom nachádzal v oblasti križovatky ul. Volgogradskej. Poškodená bola zachytená vozidlom viac ako 1,4 metra za priechodom pre chodcov a reakčná vzdialenosť obžalovaného na chodkyňu, ktorá do miesta zrážky vstúpila spoza oproti idúceho vozidla, ktoré vchádzalo na priechod, bol max. 1 meter, o čom svedčí aj skutočnosť, že na mieste zrážky nebola žiadna stopa po brzdení a obžalovaný nemal šancu zrážke zabrániť. Má za to, že jedinou príčinou nehodovej situácie bola zlá technika prechodu cez cestu poškodenej, alkohol kombinovaný s liekmi a porušenie ust. § 53 ods. 1 z.č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke na strane poškodenej. V prípravnom konaní žiadali aj o záznam z kamier, s tým, že im bolo oznámené od policajta, že sú nefunkčné, avšak podľa správy mesta Prešov, ktorú si vyžiadali, v čase nehody boli kamery plne funkčné. Rozoberá základné zásady trestného konania - § 2 ods. 10 Tr. poriadku teda náležitého zistenia skutkového stavu a zásadu in dubio pro reo. V danej veci si dal vypracovať nový znalecký posudok F. H. H., ktorý predložil ako dôkaz o jeho nevine. Súd nebral do úvahy ani výpoveď znalca S. H., ktorý uvádzal, že poškodená sa v čase nehody nachádzala v stave, ktorý jej spôsoboval mierne zníženie ostrosti zraku, odhadu vzdialenosti, predĺženie reakčného času, s miernym negatívnym vplyvom motoriky, s možným náhodným zapotácaním sa pri strate rovnováhy. K odvolaniu prokurátora uvádza, že nie je pravdou, aby obžalovaný neofutoval to čo sa stalo. Domnieva sa, že vzhľadom na použitie liekov s kombináciou s alkoholom je potrebné vykonať vyšetrovanie duševného stavu poškodenej z dôvodu, že jej výpoveď bola použitá pre rozhodnutie súdu a sú vážne pochybnosti či bola schopná situáciu správne vnímať. Navrhuje aj o nariadenie odborného vyjadrenia zo strany Žilinskej univerzity, ústavu súdneho inžinierstva. Požiadal o zrušenie napadnutého rozsudku a o vrátenie veci súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal.

Prokurátor podal odvolanie len čo do výroku o treste a má za to, že vzhľadom na okolnosti prípadu a spôsobený následok bol uložený mierny trest. Obžalovanému mal byť ukladaný vyšší peňažný trest, pričom sa domnieva, že u obžalovaného účel trestu splní len trest odňatia slobody nad dolnou hranicou trestnej sadzby s podmiennečným odkladom. Vo vzťahu k trestu zákazu činnosti dáva do pozornosti, že obžalovaný sa od roku 2004 dopustil 24 priestupkov na úseku cestnej dopravy, čo svedčí o jeho nedisciplinovanosti ako vodiča, preto účel trestu v jeho prípade splní len trest zákazu činnosti na dlhšiu dobu. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste a uložiť obžalovanému trest odňatia slobody nad dolnou hranicou trestnej sadzby s podmiennečným odkladom na primeranú skúšobnú dobu a trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel pri 1/3 trestnej sadzby.

Poškodená F. S. I. prostredníctvom svojho splnomocnenca podala odvolanie čo do výroku o náhrade škody. Cituje ust. § 287 ods. 1 Tr. poriadku a zo spisu je nepochybné, že poškodená si uplatnila náhradu škody riadne a včas a to na základe znaleckého posudku S. S. H., ktorým znalec stanovil výšku odškodnenia za bolesť. Súčasne si poškodená uplatňovala aj náklady spojené s vypracovaným tohto posudku a hmotnú škodu na zničených veciach ako aj trovy právneho zastúpenia. Súdu nebránila žiadna zákonná prekážka neuložiť obžalovanému povinnosť nahradiť jej uplatnené škodu. Tvrdí, že požitie alkoholu a jej opitosť nie je v príčinnej súvislosti s nehodou a nemá žiadne zavinenie na tejto nehode. Obžalovaný ju zrazil na priechode v druhej polovici cesty v smere jeho jazdy. Nie je pravdou, aby prechádzala cez vozovku mimo priechodu pre chodcov. Navrhla zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o náhrade škody a tento zmeniť tak, že obžalovanému bude uložená povinnosť nahradiť jej škodu vo výške 7.828 Eur z titulu bolestného a so zvyškom náhrady škody ju odkázať na konanie vo veciach občiansko-právnych.

Na základe takto podaných odvolaní krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré

neboli odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolania nie sú dôvodné.

Odvolačný súd v prvom rade poukazuje na vykonané dokazovanie týkajúce sa skutku, ktorý bol okresným súdom posúdený ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zákona. Vo vzťahu k tomuto skutku boli vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom. Zabezpečené dôkazy boli prvostupňovým súdom vyhodnotené v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a skutkové zistenia uvedené v napadnutom rozsudku sú odrazom výsledkov dokazovania, s ktorými sa krajský súd stotožnil a tieto považuje za správne. Rozsudok okresného súdu obsahuje odôvodnenie, v ktorom je vyložené, ktoré skutočnosti boli vzaté za dokázané a o ktoré dôkazy sa prvostupňový súd opieral a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. S týmto odôvodnením sa stotožnil aj odvolačný súd a z dôvodu tam uvedených skutočností a okolností v celom rozsahu naň odkazuje.

Keďže v priebehu odvolacieho konania bol krajskému súdu predložený stranou obhajoby znalecký posudok F. H. H., súd na verejnom zasadnutí, po splnení prepísaného procesného postupu, tento znalca vypočul. Tento zotrval na záveroch posudku, pričom vychádzal z viacerých zdrojov s tým, že rýchlosť chodkyne stanovil na 7,5 - 9,2 km/h práve z dôvodu, že poškodená pri niektorom zo svojich výsluchov uviedla, že sa cez cestu pohybuje vždy zrýchlenou chôdzou. Pri výpočte rýchlosti chodkyne ale nebral do úvahy to, že bola pod vplyvom alkoholu v strednom stupni opitosti, bral ale do úvahy jej vek. Pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzal ale len z objednávky danej mu obhajobou t.j. týkajúcu sa verzie podľa obžalovaného. Poukázal na rozpory medzi jeho závermi a závermi znalca F. N., avšak obaja znalci dospeli k rovnakému záveru, čo sa týka miesta zrážky, ktoré bolo jednoznačne za priechodom pre chodcov, pričom podľa F. N. bolo vo vzdialenosti 1,5 m a podľa jeho výpočtu 4,2 m od priechodu pre chodcov, ide pritom o akceptovateľný rozdiel. V záveroch svojho znaleckého posudku mimo iného uvádza, že v prípade, ak vodič nemá povinnosť predpokladať, že cez vozovku bude v tesnej blízkosti priechodu pre chodcov prechádzať chodec, pričom rozoberá povinnosti chodca spočívajúc v tom, že chodec nesmie vstupovať na vozovku, a to ani pri použití priechodu pre chodcov, ak vzhľadom na rýchlosť a vzdialenosť prichádzajúcich vozidiel nemôže cez vozovku bezpečne prejsť, potom technickou príčinou predmetnej dopravnej nehody bol nesprávny spôsob používania komunikácie chodkyňou. V prípade, ak vodič má povinnosť predpokladať, že cez vozovku bude v tesnej blízkosti priechodu pre chodcov prechádzať za zníženej viditeľnosti chodec v rozpore s pravidlami cestnej premávky, potom technickou príčinou predmetnej dopravnej nehody bol nesprávny spôsob používania komunikácie chodkyňou - prvok, ktorý vyvolal kolíziu a okamžitá rýchlosť vozidla obžalovaného, ktorá bola vyššia ako rýchlosť, z ktorej je vodič za daných podmienok mohol zastaviť pred prechádzajúcou chodkyňou - prvok, ktorý znemožnil zabrániť dopravnej nehode.

Vo vzťahu k tomuto znaleckému posudku je ale potrebné uviesť, že vychádzal len z jednej z možných variantov vzniku dopravnej nehody, tak ako to uvádzal obžalovaný, ktorý ale v prípravnom konaní využil svoje právo a odmietol vypovedať, pričom tak učinil až v konaní pred súdom. Súčasne tento znalecký posudok vychádza z rýchlosti chôdze poškodenej v rozpätí 2,0 - 2,5 m/s, pretože svedkyňa uvádzala, že cez cestu chodievala vždy zrýchleným krokom, ale nebral pritom do úvahy vplyv alkoholu na jej chôdzu (1,56 promile), pričom podľa tabuľky uvedenej na strane 22 tohto znaleckého posudku sa opitá a podnapitá osoba aj pri rýchlej chôdzi pohybuje rýchlosťou len 1,39 - 1,78 m/s, teda výrazne nižšou rýchlosťou, čo by malo za následok iné výstupné údaje, napr. o vzdialenosti v akej sa nachádzalo vozidlo obžalovaného v čase vstupu poškodenej na vozovku, čo napokon pripustil aj vypočutý znalec a v takomto prípade by sa údaje mali zhodovať s údajmi znalca F. N.. V tejto súvislosti je tiež potrebné uviesť, že poškodená po celý čas tvrdila, že cez cestu prechádzala po priechode pre chodcov a k zrážke s vozidlom obžalovaného došlo na ňom, čo ale vylúčili obaja znalci. Preto aj jej vyjadrenie o rýchlej chôdzi cez cestu pod vplyvom alkoholu je nutné brať s rezervou a realistickejšie je vychádzať z odbornej literatúry venujúcej sa tejto problematike. Nemožno opomenúť ani to, že znalec F. H. síce na jednej strane bral do úvahy tú skutočnosť, že k bezstarostnému a nezodpovednému spôsobu prechádzania cez vozovku poškodenu s najväčšou pravdepodobnosťou výraznou mierou prispela hladina alkoholu v krvi v čase vzniku dopravnej nehody, ale na druhej strane sa to neodzrkadlilo pri výpočte rýchlosti jej chôdze. Krajský súd preto považuje výsledky tohto znaleckého posudku za hypotetické a zamerané len jediným smerom a to určeným obhajobou, bez toho aby sa komplexne vyrovnal so všetkými aspektmi a príčinami vzniku dopravnej nehody.

Vychádzajúc z uvedeného, v zhode ako to uzavrel aj okresný súd, má aj odvolací súd za to, že obžalovaný dňa 11.12.2014 dostatočne nevenoval pozornosť vedeniu motorového vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke, pričom nedal prednosť chodkyňi prechádzajúcej cez cestu a zrazil ju, v dôsledku čoho utrpela zranenia ako sú popísané v skutkovej vete rozsudku. Na základe vykonaného dokazovania možno uzavrieť, že obžalovaný sa nevenoval riadne vedeniu motorového vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke, pretože za iných okolností, by dokázal urobiť také opatrenia, ktoré by zabránili zrážke s chodkyňou. V tomto ohľade sa aj odvolací súd stotožnil so závermi znalca F. N., ktorý aj s prihliadnutím na výpoveď obžalovaného na hlavnom pojednávaní opätovne vypracoval počítačovú simuláciu zrážky chodkyne s vozidlom a uviedol, že v čase zrážky sa vozidlo Subaru Forester muselo pohybovať vyššou rýchlosťou ako 30 km/hod. (ustálil ju na hodnotu cca 37 km/h) a miesto zrážky sa muselo nachádzať bližšie k vyznačenému priechodu pre chodcov ako ho označil obžalovaný v čase dokumentovania. Súčasne vylúčil priebeh nehodového deja prezentovaný obžalovaným na hlavnom pojednávaní ako neprijateľný, lebo by mimo iné predstavoval reakčný čas vodiča, ktorý je technicky neprijateľný, pretože žena na prejedenie vzdialenosti uvádzanú obžalovaným by potrebovala dlhší čas ako čas, za ktorý by sa mala nachádzať v mieste zrážky s vozidlom a ako bol nameraný s prihliadnutím na výpoveď obžalovaného. Tento na hlavnom pojednávaní uviedol, že zastavil pred prvým priechodom pre chodcov (pri 42 metrovej vzdialenosti medzi priechodmi) kedy znalec konštatoval, že sa nedá technicky určiť ako dlho tam obžalovaný stál, ale podľa znalca bolo možné určiť, že v čase keď sa obžalovaný vozidlom pohýnal z prvého priechodu pre chodcov, bola už chodkyňa na vozovke bližšie k ľavému okraju cesty.

Zároveň je potrebné zdôrazniť, že v úseku cesty, po ktorom prechádzal obžalovaný sa v malých vzdialenostiach nachádzajú dva priechody pre chodcov a teda je zrejmé, že v ich blízkosti je nevyhnutné počítať so zvýšeným počtom chodcov a tomu je preto potrebné prispôsobiť aj techniku a rýchlosť jazdy. Taktiež poškodená prichádzala z ľavej strany zorného uhla vodiča, teda musela prejsť cez celú časť vozovky určenú pre protiídúce vozidlá, teda obžalovaný mal mať aj dostatok času takúto chodkyňu v dostatočnom predstihu zaregistrovať. Skutočnosť uvádzaná obžalovaným o tom, že mu mala poškodená vybehnúť spoza protiídúcich áut nebola v trestnom konaní ničím preukázaná a s takou obranou vyrukoval obžalovaný až v konaní pred súdom, teda po oboznámení sa s výsledkami vykonaného vyšetrovania, čo do výraznej miery evokuje názor o prispôsobovaní si jeho výpovede s vykonanými dôkazmi vo svoji prospech.

Podľa dlhodobou ustálenej súdnej praxe v podobných prípadoch všeobecne platí, že ak vodič reaguje nesprávne na nebezpečnú situáciu, ktorú vyvolal iný účastník cestnej premávky porušením jej pravidiel, a v dôsledku toho nezabráni dopravnej nehode, hoci pri správnej reakcii bolo možné nehode predísť, možno ho robiť za nehodu zodpovedným iba potiaľ, pokiaľ mu za voľbu nesprávneho riešenia vzniknutej situácie možno pričítať zavinenie. Aj keď nehodu takto spoluzaviní nesprávnou reakciou na vzniknutú situáciu, nemožno spravidla posudzovať jeho konanie ako porušenie dôležitej povinnosti. Okolnosť, že poškodený spoluzavinil dopravnú nehodu porušením pravidiel cestnej premávky neznamená sama osebe zánik trestnej zodpovednosti vodiča motorového vozidla, ktorý sa zavinene podieľal na vzniku dopravnej nehody a jej následkoch na zdraví poškodeného. Táto okolnosť ovplyvňuje len mieru zavinenia obvineného vodiča, ktorú možno zohľadniť pri kvalifikácii činu a pri úvahách o výmere trestu.

Zo znaleckého posudku a výpovede znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo S. S. H. vyplýva, že poškodená utrpela reznú ranu v temeno záhlavnej oblasti uprostred, zlomeninu záhlavnej kosti, krvný výron pod tvrdú a medzi mäkké mozgové blany, čelovo temennej oblasti obojstranne, pomliaždenie mozgu v spánkovej a čelovej oblasti vpravo, zakrvácanie pravého zvukovodu, zlomeninu tela II. driekového stavca, zlomeninu krížovej kosti obojstranne, zlomeninu horného ramena ľavej kosti, reznú ranu na zadnej ploche pravej ruky, kožné odreniny a krvnú podliatinu nad vonkajším ľavým laktovým výbežkom, pričom uvedené poranenia boli spôsobené tupými a tupo hranatými predmetmi o užšej i širšej kontaktnej ploche, miestami ostrých okrajov, ktoré pôsobili na uvedené oblasti strednou až veľkou silou a prudkosťou a mohlo sa tak stať s najväčšou pravdepodobnosťou pri zrazení menovanej ako chodkyne prechádzajúcej zľava doprava v smere jazdy osobného motorového vozidla, jeho prednou časťou, s následným odhodením jej tela a dopadom na vozovku. Najzávažnejším zranením v tomto prípade bola zlomenina tela II. driekového stavca, zlomenina krížovej kosti obojstranne, pričom ide o poranenie ťažké, ktoré si vyžaduje špecifickú chirurgickú liečbu spojenú s naložením korzetu, telesné šetrenie, pokoj na lôžku, chôdzu za pomoci barly a k úplnému vyhojeniu spravidla dochádza za 6-7 mesiacov.

Výsledky takto vykonaného dokazovania v danom prípade potom vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je uvedený v napadnutom rozsudku. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ na záverečnú myšlienkovú činnosť súdu, ktorá spočívala v zhodnotení dôkazov v zmysle uvedených zásad vyplývajúcich z § 2 ods. 12 <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3507547&FragmentId2=3507547&VirtualDate=20.+12.+2000>> Tr. poriadku a na vytvorenie záverov o tom, či, ako a k akému skutku došlo. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

Správne a zákonu zodpovedajúce sú preto právne závery súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o výrok o vine napadnutého rozsudku, a rovnako tak aj pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu konania obžalovaného F. Z. A., keď takéto konanie obžalovaného posúdil ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zákona. Obžalovaný tým, že ako vodič motorového vozidla inému z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, naplnil po objektívnej aj subjektívnej stránke obligatórne náležitosti uvedeného prečinu.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery okresný súd zhodnotil všetky okolnosti prípadu a zároveň prihliadal aj na osobu obžalovaného. Na základe zistených osobných a majetkových pomeroch obž. F. Z. A. je aj odvolací súd toho názoru, že uložený peňažný trest vo výmere 400,- eur možno považovať za trest primeraný. Obžalovaný doposiaľ súdne trestaný nebol, čo preukazuje vedenie riadneho života pred spáchaním prejednávaneho skutku. Pozitívne charakteristiky, ako aj vyššie uvedené skutočnosti, dovoľovali vyvodiť správny záver prvostupňového súdu o tom, že u obžalovaného účel trestu možno dosiahnuť uložením peňažného trestu.

Aj výška uloženého peňažného trestu vo výmere 400,- eur je primeraná a ktorú by mal obžalovaný pociťovať ako určitú sankciu za svoje nezákonné správanie. Pre prípad, že by výkon tohto trestu chcel obžalovaný úmyselne zmariť, bol mu ustanovený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov. Krajský súd je názoru, že uložený peňažný trest zabezpečí ochranu spoločnosti a zodpovedá zásadám pre ukladanie trestov, ako z pohľadu individuálnej, tak aj z pohľadu generálnej prevencie.

Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že účelom trestu zákazu činnosti je predovšetkým zabrániť opakovaniu trestného činu, a preto je jeho uloženie úplne odôvodnené vtedy, keď páchatel' vyvolá trestným činom v doprave pochybnosť o svojej spoľahlivosti alebo spôsobilosti viesť motorové vozidlo. Vychádzajúc z uvedeného preto, uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov obžalovanému na dobu jedného roka sa javí byť primeraným a to aj pri zohľadnení prokurátorom namietaného množstva potrestaní za priestupky na úseku cestnej premávky, pričom obžalovanému podľa evidenčnej karty vodiča doposiaľ nebol zadržaný vodičský preukaz ani uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov.

Vo vzťahu k výroku o náhrade škody je nutné konštatovať, že postupoval prvostupňový súd správne, ak poškodenú s jej nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie. S ohľadom na odvolacie námietky splnomocnenca poškodenej je potrebné zdôrazniť, že v danom prípade možno pričítať určitú mieru spoluúčasti poškodenej na vzniku dopravnej nehody, či už pozitívom alkoholu ako aj nedodržaním pravidiel prechádzania cez cestu kolmo a nie šikmo ako to učinila poškodená, čo môže mať do určitej miery vplyv aj na spoluzodpovednosť za vznik nehodovej udalosti a určenia výšky náhrady škody u tejto poškodenej, pričom pre rozhodnutie o uplatnenom nároku by bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho.

Ohľadne návrhov na doplnenie dokazovania vyšetrovaním duševného stavu poškodenej a vypracovania odborného vyjadrenia ústavom súdneho inžinierstva krajský súd tieto zamietol majúci za to, že na vyšetrovanie duševného stavu poškodenej nie je žiaden dôvod, táto svedkyňa vypovedala bez podstatných nezrovnalostí a preto nie je na mieste pochybovať o jej schopnosti správne vnímať, zapamätáť si a reprodukovať prežitú udalosť. Taktiež odvolací súd nemal pochybnosti o správnosti záverov znaleckého posudku F. N. a teda ani dôvod dať opätovne preskúmať nehodový dej ústavu súdneho inžinierstva.

Prokurátor sa svojím odvolaním vo vzťahu k výroku o treste domáhal jeho sprísnenia, avšak krajský súd zhodnotiac všetky skutočnosti prípadu, osobu obžalovaného, okolnosti za akých došlo k vzniku dopravnej nehody, čiastočnú mieru spoluúčasti poškodenej na jej vzniku, nevidel dôvod na ukladanie prísnejšieho trestu tak, ako bol vyhlásený súdom prvého stupňa a má za to, že takto uložený trest bude mať výchovný vplyv na obžalovaného, ktorým sa dosiahne cieľ sledovaný Trestným zákonom.

Odvolačí súd ohľadne skutočností prezentovaných stranou obhajoby v písomných dôvodoch odvolania poukazuje na hore rozvedené skutočnosti, na podklade ktorých vyhodnotil nimi dodaný znalecký posudok F. H. H., ktorým mal byť sponchybný znalecký posudok F. N. a na základe akých okolností dospel k záveru o vine obžalovaného. Taktiež nemá za to, aby orgány činné v trestnom konaní pri vyšetrení tejto trestnej veci pristupovali k zabezpečovaniu dôkazných prostriedkov jednostranne v neprospech obžalovaného v rozpore so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu. Pokiaľ ide o samotné hodnotenie dôkazov, krajský súd na základe preskúmania odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa a na základe štúdia predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že okresný súd sa správne, logicky a presvedčivo vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie. Všetky vykonané dôkazy prvostupňový súd náležite, jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil a dospel tak k správnym a úplným skutkovým záverom, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania.

Krajský súd ešte záverom dodáva, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto uznesenia.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.